

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Η χίμαιρα του επαναστάτη

Ο πρωθυπουργός, το έχουμε ξαναπεί, βρίσκεται περίπου εκεί όπου βρισκόταν ο προκάτοχός του Αντώνης Σαμαράς το φθινόπωρο του 2014. Βιάστηκε να πάρει την εξουσία και ύστερα από μια απίστευτη περιπέτεια με τεράστιο κόστος είναι αντιμέτωπος με σκληρά διλήμματα. Τι είναι σαφές αυτή την ώρα; Πρώτον, ότι πρέπει να δώσει «αίμα» σε κάποιον κρίσιμο τομέα, τα εργασιακά ή το ασφαλιστικό για παράδειγμα. Χωρίς «αίμα» δύσκολα θα μπει το ΔΝΤ στο παιχνίδι ώστε ο κ. Τσίπρας να πάρει κάτι για το χρέος. Δεύτερον, ότι έχει ένα πολύ μικρό παράθυρο ευκαιρίας, που θα κλείσει κατά τον Φεβρουάριο.

Ο Ολλανδός επικεφαλής του Eurogroup, ο οποίος βοηθάει τις ελληνικές θέσεις το τελευταίο διάστημα, είναι πολύ πιθανό να φύγει από τη θέση του μετά τις εκλογές στη χώρα του. Ο πρόεδρος Ολάντ είναι ήδη ανίσχυρος, αλλά σε λίγες εβδομάδες θα έχει την ισχύ ενός μελλοντικά συνταξιούχου πολιτικού. Η Ευρώπη

θα εισέρχεται σε έναν εκλογικό κύκλο που θα δυσκολεύει πολύ τις αποφάσεις για το ελληνικό χρέος.

Ο κ. Τσίπρας συνειδητοποιεί ότι το άμεσα ανακοινωμένο πακέτο ελάφρυνσης του χρέους θα είναι πολύ δύσκολο να πουληθεί στην κοινή γνώμη. Πρόκειται για ουσιαστικές τεχνικές ρυθμίσεις που θα αφήσουν παγερά αδιάφορο τον ψηφοφόρο, ο οποίος έχει δει τον μισθό ή τη σύνταξή του να μειώνεται. Βλέπει ταυτόχρονα τις δημοσκοπήσεις και νιώθει πως στενεύουν πολύ τα πολιτικά περιθώριά του. Θα είναι εξαιρετικά δύσκολο να δώσει «κάτι» που να μετράει στην άλλη πλευρά χωρίς εσωκομματικούς κλυδωνισμούς.

Και όλα αυτά σε μια Ευρώπη που σκοτεινιάζει σιγά σιγά, με το ιταλικό δημοψήφισμα στον ορίζοντα. Γνωρίζοντας όλα αυτά, δεν είναι ανεξήγητος ο αναχωρητισμός προς ουτοπικές φαντασιώσεις της επαναστατικής του νιότης. Ο κ. Τσίπρας βρέθηκε από τον «όρκο της Καισαριανής» στον «όρκο του μνημονίου» μετά το σχι-

ζοφρενές δημοψήφισμα. Φαντάζομαι πολύ δικούς του ανθρώπους να μοιράζονται την αίσθηση της μεγάλης ήττας, ενδεχομένως και να τον συμβουλεύουν ότι κακώς έμπλεξε σε ένα παιχνίδι που δεν κερδίζεται.

Τώρα, πάντως, βρισκόμαστε σε κρίσιμο σημείο. Είμαστε μια ανάσα από την κανονικότητα. Ετσι τουλάχιστον μοιάζει στους έξω και σε όσους παρακολουθούν τα πράγματα με ψυχραιμία και από απόσταση.

Στο μυαλό του κ. Τσίπρα, όμως, αυτή η ανάσα μπορεί να μοιάζει ατελείωτη και ίσως πολιτικά ίση με την πλήρη καταστροφή.

Βιάστηκε πολύ να γίνει πρωθυπουργός, έπρεπε να έχει αφήσει τον κ. Σαμαρά να βγάλει το φίδι από την τρύπα και να παραλάβει ο ίδιος μια κανονική χώρα σε ανάπτυξη. Τώρα όμως είναι πολύ αργά για να αλλάξει ρόλους. Δύσκολο να ξαναπαιξει τον επαναστάτη, το πιθανότερο είναι να βαδίσει τον δρόμο των προκατόχων του της εποχής των μνημονίων.

ΑΥΓΗ

Αβανταδόρος της ασουδοσίας

Μέσα σε εξαιρετικά αντίξοες συνθήκες, και κυρίως με κλειστή την τραπεζική αγορά, δεν ήταν λίγοι οι επιχειρηματίες, οι έμποροι και οι βιοτέχνες που προσπάθησαν να κρατήσουν τις επιχειρήσεις τους ανοιχτές όλα τα χρόνια της κρίσης πληρώνοντας, στον βαθμό που μπορούσαν, υψηλούς φόρους και εισφορές.

Δυστυχώς υπήρχαν και πολλοί που με μοναδικό κριτήριο τη διατήρηση των υψηλών κερδών τους έκλειναν τις επιχειρήσεις τους στην Ελλάδα, αλλάζαν έδρα, μετέφεραν ασφαλιστικά τους εργαζόμενους σε γειτονικές χώρες. Πουλούσαν τα προϊόντα τους και κέρδιζαν στην Ελλάδα και δεν άφηναν τίποτα πίσω. Κέρδη, φόροι, ΦΠΑ και εισφορές πήγαιναν σε άλλες χώρες. Αυτοί οι επιχειρηματίες - «δραπέτες» είχαν ανακαλύψει τα τελευταία χρόνια τον... παράδεισο της Βουλγαρίας.

Εδώ υπάρχει ένα κρίσιμο σημείο. Στη Βουλγαρία, τα τελευταία χρόνια, πολλές ελληνικές επιχειρήσεις δραστηριοποιούνται νόμιμα, κάνουν επενδύσεις και έχουν υποχρεωτικά, λόγω της δραστηριότητάς τους, υποκαταστήματα ή γραφεία εκεί, πέρα από τα κεντρικά τους που παραμένουν στην Ελλάδα.

Αυτό το κρίσιμο σημείο το ξεπέρασε, όχι τυχαία, ο αρχηγός της Ν.Δ. στην πρόσφατη επίσκεψή του στη Σόφια. Εκεί, μιλώντας σε επιχειρηματικό φόρουμ Ελλήνων επιχειρηματιών, βάζοντας και τις δύο κα-

τηγορίες στο ίδιο τσουβάλι αφού δεν τους ξεχώρισε, έκανε λόγο για... «παράδειγμα εξωστρέφειας»!

Εξισώνοντάς τους, έκανε ένα βαρύ ατόπημα: έγινε αβανταδόρος όσων θέλουν να αποφύγουν να πληρώσουν φόρους στη χώρα τους. Αντί να τους καλέσει να έρθουν πίσω, τους έταξε «φόρους Βουλγαρίας» προκειμένου να γυρίσουν αποδεχόμενος και σεβόμενος στην πράξη τη λογική της φοροαποφυγής των συγκεκριμένων επιχειρηματιών. Και δεν το έκανε τυχαία, αφού πίσω από την ιδιότυπη νεοφιλελεύθερη αντίληψη του αρχηγού της Ν.Δ., όπως την έχει ξεδιπλώσει, από την περίφημη εκστρατεία απενοχοποίησης του επιχειρηματικού κέρδους έως τις ακραίες επιλογές του ΔΝΤ που ενστερνίζεται με την πρώτη ευκαιρία, κρύβεται η ασουδοσία και όχι η υγιής επιχειρηματικότητα.

Αυτά που είπε στη Βουλγαρία ο Κυρ. Μητσοτάκης, όμως, συμπληρώνονται με κάτι που θα πρέπει να πει ξεκάθαρα στην Ελλάδα: ότι η μειωμένη φορολογία των επιχειρήσεων οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια σε μεγάλη εκστρατεία περικοπών, απολύσεων και μειωμένων κονδυλίων στη δημόσια Παιδεία και τη δημόσια Υγεία. Αυτό δεν θα το πει ποτέ ευθέως. Θα το βαφτίσει μεταρρυθμίσεις και εκσυγχρονισμό. Αλλά ευτυχώς κανείς δεν μπορεί να κρυφτεί, πλέον, από τον πολίτη, που έχει βιώσει και τις «μεταρρυθμίσεις τους» και τους «εκσυγχρονισμούς τους».

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

«Η Ιστορία θα με δικαιώσει»

Ο Φιντέλ Κάστρο ήταν το τελευταίο σύμβολο μιας επικής εποχής που δεν τελείωσε μαζί του την Παρασκευή. Είχε τελειώσει με τις αλλαγές που σφράγισαν τον κόσμο τα χρόνια 1989-1991. Οσο, όμως, εκείνος ζούσε την κρατούσε ζωντανή. Ο υλικός κόσμος των παλιών ιδανικών, δηλαδή οι φορείς τους, είχε συρρικνωθεί απελπιστικά, αλλά μια χώρα και ένας ηγέτης συνέχιζαν να μένουν πιστοί στο ιδανικό της κοινωνικής επανάστασης, υπερασπίζοντας μόνοι εναντίον σχεδόν όλων αυτά που είχαν πετύχει. Δεν ήταν λίγο. Ήταν ένα παράδειγμα που απέπνεε την αίσθηση της αξιοπρέπειας και ενέπνεε τον σεβασμό και τον θαυμασμό ακόμη και των αντιπάλων τους.

Ο Φιντέλ έζησε ως το τέλος της ζωής του με την αγάπη εκατομμυρίων ανθρώπων σε ολόκληρο τον πλανήτη και με το μίσος που έτρεφαν εναντίον του οι κάθε είδους ιμπεριαλιστές και εκμεταλλευτές χωρών και ανθρώπων.

Η επανάστασή του μπορεί να μη μετέτρεψε την Κούβα σε παράδεισο -πώς θα μπορούσε άλλωστε να συμβεί αυτό σε μία μόνο χώρα περικυκλωμένη και αποκλεισμένη από ένα πολύχρονο και βάρβαρο εμπάργκο-, αλλά σίγουρα άλλαξε ριζικά τη ζωή των πολιτών της προς το καλύτερο.

Αρκεί να αναλογιστεί κανείς τι ήταν η Κούβα πριν από τη νικηφόρα επανάσταση που έφερε στην εξουσία τους γενειοφόρους επαναστάτες. Ο θάνατος του Φιντέλ σηματοδοτεί και τυπικά το τέλος της εποχής των οραμάτων και των ιδανικών για μια καλύτερη κοινωνία, όπως μορφοποιήθηκαν, γιγαντώθηκαν και επιχειρήθηκε να εφαρμοστούν στη διάρκεια του 20ού αιώνα. Της εποχής των λαϊκών επαναστάσεων που προμήνυαν ότι το τέλος του καπιταλισμού δεν θα αργήσει. Της εποχής των μεγάλων επαναστατών ηγετών παγκόσμιας ακτινοβολίας.

Το τέλος αυτής της εποχής δεν σημαίνει και το τέλος της Ιστορίας, όπως λίγο-πολύ πιστεύουν όσοι ανακουφίστηκαν με τον θάνατο του Φιντέλ. Οι άνθρωποι δεν θα πάψουν να πιστεύουν σε ιδανικά και δεν θα σταματήσουν να αγωνίζονται για μια δικαιότερη κοινωνία.

Θα βρουν τους δρόμους για να το επιδιώξουν και να πετύχουν. Και είναι σίγουρο ότι στις αναζητήσεις τους ο Φιντέλ θα είναι ένα ισχυρό σημείο αναφοράς για να ξαναφωνάξει ακόμα μία φορά στους δικαστές του: «Καταδικάστε με! Η Ιστορία θα με δικαιώσει».

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

ΣΥΡΙΖΑίικα κόλπα

Το σενάριο γνωστό και ξαναπαιγμένο: Οι καβγάδες ανάμεσα σε τμήματα των αστικών τάξεων στην Ελλάδα, στην ΕΕ και διεθνώς, όπως αυτοί εκφράζονται στη διαπραγμάτευση με το κουαρτέτο, αξιοποιούνται από τις τοπικές και άλλες δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ, για να χτίσει το προφίλ του δήθεν υπερασπιστή των λαϊκών δικαιωμάτων. Για παράδειγμα, η δημοτική αρχή Αιγάλεω (ο δήμαρχος είναι μέλος της ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ) προτείνει στο Δημοτικό Συμβούλιο ψήφισμα που καλεί την κυβέρνηση και το ελληνικό κοινοβούλιο «να αντισταθούν στις ακραίες νεοφιλελεύθερες προτάσεις των δανειστών»... Καλεί μάλιστα τις «πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις της χώρας» να αποτρέψουν με «κοινούς αγώνες» τη μετατροπή των εργασιακών σχέσεων σε «ζούγκλα». Ας ενημερώσει κάποιος τον δήμαρχο του ΣΥΡΙΖΑ στο Αιγάλεω ότι όσο εκείνος...αγωνίζεται ενάντια στη «ζούγκλα», η κυβέρνηση και το κόμμα του ψηφίζουν στη Βουλή, με τη διαδικασία του κατεπείγοντος, την πλήρη απελευθέρωση της δράσης των δουλεμπορικών γραφείων, που είναι ο ορισμός της «ζούγκλας» για την εργατική τάξη. Ας αφήσουν, λοιπόν, τα κόλπα: Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και οι τοπικές αρχές τους είναι στην ίδια όχθη με το κεφάλαιο και τους «θεσμούς» του. Μάχονται για την ανάκαμψή του, η οποία προϋποθέτει το τσάκισμα των εργατικών - λαϊκών δικαιωμάτων.